

Lampadarul de Aur
Volumul 15

Altarul familiei

O discuție de la inimă la inimă privind practica creștină a „rugăciunilor în familie”

de C.R. Golsworthy

Capitolul 1

Idei principale:

1. Fundamentul biblic pentru această practică.
2. Binecuvântările aduse de această practică.
3. Lupta pe care această practică o implică.

„Casa celor răi va fi nimicită, dar cortul celor drepti va înflori” (Proverbe 14:11)

Începem prin a vă pune o întrebare: Ați avut vreodată privilegiul participării regulate la timpul de „rugăciune în familie”? Ați stat vreodată în tăcere, împreună cu alții, în timp ce un tată duhovnicesc a luat de pe raft o mult prea folosită Biblie și a citit tuturor pasajul zilnic? Și apoi, când prețioasa Biblie a fost închisă cu reverență, ați îngenuncheat împreună cu ceilalți, în timp ce preaiubitul părinte a încredințat mica sa familie în mâinile Domnului, cerând îndurarea și protecția Lui pentru întreaga zi? Dacă s-a întâmplat să fiți unul dintre aceia care s-au bucurat de acest scump privilegiu, veți ști, cu siguranță, ce am avut pe inimă atunci când am făcut acest apel. Și o să vă alăturați nouă în rugăciune, pentru ca mulțimi fără număr, din orice loc să ajungă să cunoască această stare de binecuvântare.

Fără îndoială, acest mesaj vine dintr-o inimă pe care se află o povară, căci atinge o problemă foarte importantă, destăinuie un secret vital, de o valoare inestimabilă pentru Biserica lui Dumnezeu din aceste zile. Ea îi vizează pe cei ce caută bunăstarea copiilor lor și a copiilor copiilor lor; în acest sens mulți se vor simți responsabili și vor lua atitudine.

Pledoaria noastră vizează, desigur, această practică simplă, zilnică a „rugăciunilor în familie”. Am avut acest minunat privilegiu să ne cufundăm în binecuvântarea acestei practici, atât în căminele noastre, cât și în multe

alte cămine din diferite părți ale acestei lumi, cămine în care ne-am bucurat nespun să intrăm ca slujitori ai Domnului. Amintirile sunt numeroase. Amintiri ale unor cămine fericite din mijlocul zăpezilor Scoției, din orașele și metropolele Europei, din câmpiile arzătoare ale Indiei, din pășunile tunse de oi și livezile roditoare ale Australiei și din minunatele insule ale Filipinelor. În toate aceste locuri și în altele, desigur, L-am întâlnit pe Domnul pe când ne așezam împreună cu membrii familiei creștine, în acele câteva minute de „închinare în familie”; de aceea, ceea ce am scris aici își are adânc rădăcinile într-o experiență considerabilă. Am văzut cum această simplă practică aduce o binecuvântare de nedescris familiilor creștine de pretutindeni.

Pe de altă parte, trebuie să menționăm crizele și tragediile ce cresc la număr în rândul generației tinere, a acelor așa-numiți creștini, crize și tragedii care, foarte probabil, ar fi putut fi evitate dacă părinții creștini ar fi cunoscut și înțeles la timp acest secret binecuvântat al „altarului familiei” și dacă ar fi dorit să plătească prețul aplicării simple a acestuia în căminele lor. Dar acum acei ani de început de modelare și de formare s-au scurs printre degete; cursul vieții e stabilit și doar minuni mărețe ale harului ne pot duce înapoi pe fâgașul pe care ar fi trebuit să fim. De fapt, trebuie să spunem că anumite valori și avantaje neprețuite sunt pierdute pentru totdeauna.

La o recentă trecere în revistă a membrilor unui grup de biserici evanghelice din Ohio, SUA, s-a arătat că 90% dintre ei n-au avut niciodată parte de închinare în familie. Probabil că procentul e valabil și pentru alte locuri, și acest fapt merge direct la miezul problemei deja menționate. Aceste tragedii există, în mare parte, pentru că ceva vital a lipsit din mărturia acelor familii.

Desigur, știm că nu există o anume tehnică sau formulă care singură să constituie rezolvarea unei astfel de situații. În orice caz, suntem de părere că atunci când inimile părinților sunt cu adevărat pentru Domnul și când, în consecință, există acea dorință de a-și vedea preaiubiții copii adânc înrădăcinați în Domnul și bucurându-se, în mod vizibil, în harul Său, există „căi și mijloace” scripturale care, odată explorate, conduc la finalul avut în vedere. Acest articol tratează una din aceste „căi și mijloace” și dacă sugestia noastră simplă este primită într-o dependență reală de Duhul Sfânt, binecuvântarea se va revărsa asupra multor familii, iar căminele noastre vor semăna mai mult cu ceea ce dorește Dumnezeu să semene. Mai important, Biserica și bisericile vor fi astfel revitalizate și se va strânge un „material spiritual” care poate fi folosit de Dumnezeu pentru generațiile următoare.

Capitolul 2

Pentru o înțelegere mai ușoară, permiteți-ne să grupăm următoarele gânduri în trei idei principale:

Mai întâi, ne vom referi la **Autoritatea biblică și la istoria și proveniența acestei practici**.

Pot fi spuse multe lucruri despre acest subiect, dar în cele ce urmează ne vom limita doar la câteva dovezi care, deși puține, vor fi mai mult decât potrivite pentru a arăta că această practică simplă a „rugăciunilor în familie” are la bază Cuvântul lui Dumnezeu.

Începând cu Noul Testament, observăm cum părinții creștini doresc să-și crească copiii în „mustrarea și învățătura Domnului” (Efeseni 6:4). Sunt cuprinse aici mai multe aspecte, desigur, dar îl regăsim și pe acesta al rugăciunii împreună, în familie. Ideea de bază din verset este aceea că, un cămin creștin trebuie să funcționeze precum o primă școală fericită a copilului, pe tărâmul lucrurilor spirituale. Dacă așa stau lucrurile, ce altă ocazie mai bună ar putea să se arate decât această întâlnire zilnică cu Domnul în cadrul „altarului în familie”. Aici, cu siguranță, putem face multe pentru a ne crește copiii „în mustrarea și învățătura Domnului” și ne putem baza pe minunata prezență a Domnului între noi în acele momente.

Ni se spune, de exemplu, că, „din copilărie”, preaiubitul Timotei cunoștea Scripturile, care i-au dat „înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Cristos Isus” (2 Timotei 3:16). Vedem că el a fost binecuvântat și prin faptul că a avut o mamă - pe nume Eunice - care a avut o „credință neprefăcută”, și la fel a fost și bunica lui, Lois (2 Timotei 1:5). Nu-i de mirare deci că într-un astfel de cadru familial băiatul a ajuns să cunoască Scripturile care i-au dat înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Cristos. Credința a venit prin auzire, iar auzirea, prin Cuvântului lui Dumnezeu (Romani 10:17). Nu ni se dau toate detaliile, dar ne putem imagina cu ușurință cum, în acea casă din Listra, copiii erau adunați regulat în jurul Cuvântului lui Dumnezeu deschis de către părinții sau bunicii lor, care probaseră deja pe propria piele puterea mesajului său salvator. La acea vreme ei nu aveau nici cea mai mică idee că băiatul captivat dinaintea lor era destinat să devină colucrătorul ales și tovarășul marelui apostol Pavel! Zi după zi și încetul cu încetul, Cuvântul lui Dumnezeu pătrundea în inima acestui copil interesat și lucra, așa cum face întotdeauna, o minunată „credință neprefăcută”. Fără îndoială că Lois și Eunice au întâmpinat probleme în realizarea acestor ocazii, căci existau probleme în casa lor

(Fapte 16:1), dar prin credința lor neprefăcută au trecut dincolo de aceste greutăți și binecuvântarea le-a urmărit. Ca răspuns la rugăciunile lor, ocaziile au fost posibile, iar la sfârșit au primit această mare răsplată.

Întorcându-ne acum la Vechiul Testament, observăm cum, din nou și din nou, israeliților li se porunca clar să fie foarte atenți în ceea ce privește învățătura dată copiilor lor din Cuvântul lui Dumnezeu (Deuteronom 4:9,10). Câteva capitole mai târziu instrucțiunile sunt repetate și apoi alte detalii adăugate: „Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă și când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula” (Deuteronom 6:6,7). Desigur, în aceste versete avem o garanție puternică și un suport pentru practica noastră. Rugăciunile în familiile creștine! Aceste porunci să le ai în inima ta, să le întipărești în mintea copiilor tăi când te vei culca și când te vei scula.

Și ca și cum acestea n-ar fi de ajuns, marea poruncă divină răzbate din nou câteva pagini mai departe, pentru a ne mișca inimile către acțiune. Aproape cuvânt cu cuvânt, Duhul repetă chemarea la a aduna cuvintele lui Dumnezeu în inimile și în sufletele noastre și la a-i învăța pe copiii noștri în casele noastre, când ne culcăm și când ne sculăm. Apoi sunt adăugate aceste minunate cuvinte: „Și atunci zilele voastre și zilele copiilor voștri, în țara pe care Domnul a jurat părinților voștri că le-o va da, vor fi tot atât de multe cât vor fi zilele cerului deasupra pământului”(Deuteronom 11:1).

Ce poate fi mai îmbietor și mai atrăgător? Cât zilele cerurilor deasupra pământului! Zile în țara pe care Domnul a jurat părinților noștri că ne-o va da! Asta trebuie să știm dacă vom lăsa Cuvântul lui Dumnezeu să pătrundă în inimile noastre și ne vom învăța copiii din el! Și să ne aducem aminte că nu trebuie să ne gândim la o țară materială și pământească pe care Domnul ne-a dat-o! „Țara” este Marea Bogăție a „Plinătății lui Cristos” în care ne-a așezat harul lui Dumnezeu (1Corinteni 1:30; Efeseni 1:3)! Dacă deci vom strânge Cuvântul lui Dumnezeu în inimile noastre, și-i VOM ÎNVĂȚA PE COPIII NOȘTRI ACEST CUVÂNT, zilele ne vor fi înmulțite în Acea Țară, și așa vor fi și zilele copiilor noștri! Atunci vom mânca și vom bea neconținut din acea măreață atotsuficientă a Domnului nostru Viu și Înălțat, căci ceea ce este El în slavă este pentru noi; și ne vom trezi declarând, plini de înflăcărare, împreună cu Pavel: „Pot totul în Cristos care mă întărește” (Filipeni 4:13).

O, fie ca părinții creștini de astăzi să locuiască cu adevărat în această măreață Țară a lui Cristos! Și fie ca și copiii noștri să intre în

aceeași Țară și să trăiască mult și bine în ea! Putem fi siguri că dacă ei s-au bucurat din plin de Măreția și Atotsuficiența lui Cristos, chemările subtile ale Egiptului și ale „pustiei” au încetat să-i mai captiveze. Vor prefera să spună împreună cu părinții lor și cu profetul din vechime... Ce mai am a face cu idolii ? (Osea 14:8).

Dar să nu ne îndepărtăm de subiectul nostru. Observăm că toate aceste binecuvântări fizice și spirituale sunt roadele pătrunderii Cuvântului lui Dumnezeu în inimile și sufletele noastre și ale învățaturii date copiilor noștri din acest Cuvânt.

Ce minunat ar fi dacă Dumnezeu ar putea spune despre părinții din ziua de azi ceea ce a spus despre Avraam: „Căci Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină Calea Domnului..., pentru ca astfel Domnul să împlinească față de Avraam ce i-a făgăduit” (Geneza 18:19).

Ce cuvinte de laudă la adresa patriarhului! Dumnezeu a avut încredere că el își va învăța copiii care îi vor urma. O, dacă El ar putea avea aceeași încredere în copiii familiilor de azi! Pentru astfel de capi „altarul familiei” din fiecare zi ar constitui cel mai dorit și mai prețuit moment. Înainte de a încheia această secțiune ar trebui să mergem poate puțin mai adânc și să vorbim despre o altă chestiune, cu o semnificație imensă în acest sens.

Ne referim la locul dat căminului creștin în Epistola către Efeseni. Străbătând epistolele, toate acele prețioase doctrine referitoare la „biserică” prezentate în primele trei capitole, vedem că sunt foarte puternic concentrate asupra căminului creștin. Douăzeci și unu de versete tratează acest subiect și, prin urmare, apostolul pledează pentru încheierea unor familii și a unor cămine care, prin organizarea și comportamentul adoptat, vor exprima învrednicit adevărurile slăvite, cele pe care apostolul tocmai le menționase. Este foarte impresionant. Nu se spune nimic aici despre bisericile locale, despre bătrâni sau diaconi, despre problemele legate de slujba locală! Chiar pasajul din capitolul patru, referitor la darurile împărțite de Domnul cel Înălțat mădularelor Sale ilustrează Biserica universală și lucrarea universală... „până vom ajunge la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Cristos!”

De ce atunci această tăcere cu privire la bisericile locale și de ce se pune accentul pe căminul creștin? Răspunsul, desigur, este evident. Duhul Sfânt ne arată cu grijă ceea ce Dumnezeu intenționează cu căminul creștin, adică, să fie cea dintâi mărturie colectivă a răscumpărării. Aici, în cercul

familiei, Dumnezeu plănuiește să aibă expresia glorioasă, inițială a Bisericii. Aici „Taina” va fi făcută de cunoscut întâia oară. Dumnezeu lucrează întotdeauna în acest sens și de aceea i-a spus temnicerului din Filipi „Crede în Domnul Isus Cristos și vei fi mântuit tu și CASA TA”.

Este inutil să precizăm că biserica locală, la rândul ei, devine o sferă mai plină de mărturie, căci ea constituie o fericită combinație, formată din toate aceste cămine. Dar totul începe, de fapt, în cămin! Restul va urma, cu siguranță!

În practică, acest lucru înseamnă că, în treburile de familie Cristos trebuie să predomine; acolo, în cercul familial, El trebuie cunoscut ca Domn; acolo, în orice lucru, trebuie să fie aflată voia Lui, și instrucțiunile Lui urmate ca atare. Sub același acoperiș, Numele Lui trebuie înălțat și slava Lui laudată. Acolo, în treburile de fiecare zi, Marele Domn Înălțat al Slavei trebuie să fie totul în toți. Astfel va putea fi găsit primul element clar al Tainei Eterne.

S-ar părea că am deviat într-un fel de la chestiunea simplă a subiectului nostru - practica simplă a rugăciunii în familia creștină -, dar pentru cei care au ochi de văzut, legătura pe care am făcut-o este evidentă. Dumnezeu dorește ca mărturia Lui să fie întemeiată în căminele noastre și, în vreme ce acest fapt are numeroase consecințe asupra multor lucruri, întrebăm: „Ce anume ar putea conduce mai mult la acest sfârșit și scop mareț decât această reuniune zilnică a familiei în jurul Cuvântului lui Dumnezeu și punerea în practică a slujbei de rugăciune?” Cu siguranță, acestea toate reprezintă baza mărturiei pe care o avem în vedere.

Capitolul 3

Am ajuns acum la al doilea punct al subiectului nostru și vom discuta pentru un timp despre ceea ce numim binecuvântările și beneficiile acestei practici. Din nou trebuie să spunem că aceste binecuvântări și beneficii sunt numeroase. Dar vom aminti doar câteva. E inutil să spunem că ori de câte ori Cristos ocupă poziția care I se cuvine, cea de Domn, binecuvântările și beneficiile sunt din belșug. Acolo unde este prezentă domnia Sa, vom avea ceea ce Isaia numește drept o „creștere” a domniei, a guvernării Sale (Isaia 9:7). Câteva exemple tipice cu privire la această „creștere” sunt arătate mai târziu de către profet, când spune: „Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor; atunci șchiopul va

sări ca un cerb și limba mutului va cânta de bucurie ...” (Isaia 35:5,6).

Autorul cântării spune același adevăr cu alte cuvinte:

„Belșug de binecuvântări e-acolo unde El domnește
Și lanțul celui rob e lepădat,
Cel ce trudit e sub povară odihnă veșnică găsește
Și orice fiu e binecuvântat.”

Acum, dacă aceste cuvinte sunt adevărate într-un sens general, și sunt adevărate, ele vor fi adevărate și într-un sens particular, incluzând această chestiune a instituirii „altarului” în cămin. Acest lucru Îl onorează pe Dumnezeu ca Domn și Îi garantează cel dintâi și cel mai important loc din programul zilnic al familiei. De fapt, aceasta reprezintă o veritabilă întronare a Gloriosului Împărat al împăraților și peste acest domeniu. De aceea este normal să ne așteptăm ca „binecuvântările mileniului”, în forma lor adâncă și spirituală, să se reverse într-un astfel de cămin. De exemplu, de-a lungul generațiilor unei familii această promisiune ajunge să se împlinească în mod binecuvântat. Se va căpăta o nouă „viziune”, se va experimenta o nouă „auzire”, va fi posibilă o nouă „umblare” (și ce mare nevoie este de așa ceva!) și O CÂNTARE NOUĂ se va auzi! Cu siguranță, acest lucru ar trebui să fie destul ca să provoace declanșarea unei acțiuni în acest sens!

Întronarea Domnului peste acest domeniu aduce de la sine binecuvântarea. Ce perspectivă încurajatoare pentru un părinte creștin! Și, bineînțeles, acea Biblie atât de uzată, deschisă de părinte în fiecare dimineață în prezența copiilor, va aduce o adâncă binecuvântare căminului. Dumnezeu i-a spus lui Iosua că, dacă va medita asupra Scripturii „zi și noapte”, va avea reușită în căile sale și va prospera (Iosua 1:8). Multe sunt familiile care au demonstrat adevărul acestei promisiuni, prin citirea zilnică a Cuvântului împreună. În timpul acestui exercițiu în familie, Cuvântul lui Dumnezeu Însuși lucrează „înviiorând sufletul”, „făcând înțelept pe cel simplu”, „înveselind inima” și „luminând ochii” (vezi Psalmul 19:7, 8, Biblia, București 2001); și în alte privințe s-a dovedit a fi o „prosperitate” practică, totul fiind pus la dispoziție cu credințioasă de către Domnul, care-Și ține promisiunea.

Să menționăm acum câteva din binecuvântările specifice și personale care, de obicei, însoțesc această practică; și, pentru început, îl amintim pe cel care are privilegiul de a fi capul unei astfel de case și care

deține cinstea și responsabilitatea conducerii acestor rugăciuni. Acesta va primi, fără-ndoială, o binecuvântare deosebită. Este o responsabilitate, desigur, și ea înseamnă o sarcină în plus, dar Dumnezeu nu este dator omului; El vede lucrurile astfel: o slujbă regulată în familie atrage după sine propria răsplată.

Există, desigur, neprețuita bucurie de a-ți vedea familia dezvoltându-se și bucurându-se sub zâmbetul plin de har al lui Dumnezeu și acest fapt în sine e minunat. Dar sunt și „binecuvântări secundare”, pe care o astfel de persoană le va cunoaște cu siguranță.

De exemplu, poate că tatăl familiei s-a întors de curând la Domnul și cu greu găsește curajul de a se ruga în public, în compania bisericii locale. Oricât ar vrea de mult s-o facă, nu-i vin cuvintele! Dar aici, în propria familie, este total diferit! Înconjurat de dragostea încrezătoare a copilașilor și de ajutorul smerit al unei soții înțelegătoare, el poate începe imediat să exerseze o slujbă foarte prețioasă, de folos; în timpul acelor câteva minute când toți sunt adunați, dimineața, el se poate obișnui cu „conducerea serviciului în cadrul adunării” și cu propria voce pe când citește din Scripturi în prezența ascultătorilor. Uneori va simți că trebuie să adauge un mic comentariu, un gând simplu pe care Duhul Sfânt l-a deșteptat în inima lui pe când citea pasajul. Acestea pot fi luate drept începuturi slabe, dar cine știe unde vor conduce? Foarte repede se pot extinde la străngeri mai largi în cadrul bisericii locale și posibil, dincolo de așteptări! Acesta, desigur, este un beneficiu, și încă unul vrednic de a fi luat în seamă, un beneficiu care de multe ori însoțește acest exercițiu. Închinarea în familie devine un „teren de pregătire” pentru o slujbă mai mare!

O altă chestiune importantă este sugerată aici, și ar fi bine să o menționăm. Dacă sunt servitori în casă, și ei pot lua parte la închinare, lăsând deoparte - pentru moment - treburile gospodărești, și toți din casă vor fi încurajați să își plece genunchii înaintea Marelui Domn Isus Cristos.

Acest act de îngenunchiere împreună cu cei ce ne slujesc ajută adesea la menținerea unei atmosfere de lucru degajate, plăcute, care compensează mândria și atitudinea arogantă care de multe ori ne caracterizează familiile, în special copiii. Pozițiile noastre sociale pot fi diferite, dar strângerea împreună înaintea Creatorului nostru ne face să conștientizăm din nou că acest ultim lucru, cel care contează de fapt, ne așază pe toți la același nivel. Toți suntem păcătoși și doar harul lui Dumnezeu ne poate salva (Efeseni 2:8). Experiențele de acest gen vor aduce, cu timpul, beneficii nemaipomenite, în special copiilor, și își vor

pune amprenta, în anii care vor urma, asupra caracterului creștin în formare.

Și ce minunat prilej pentru aruncarea seminței Evangheliei în inimile angajaților! În anii tinereții probabil că nu au avut parte de o educație creștină și niciodată nu s-ar simți liberi să participe la o întâlnire creștină în public. Dar aici, în cadrul „rugăciunilor în familie”, pot să asculte în fiecare zi câteva versete din Cuvântul lui Dumnezeu, și atunci când aud rugăciunile, ei pot să vadă și să simtă binecuvântarea unei vieți creștine în părtășie cu Prietenul nostru ceresc nevăzut! Încetul cu încetul, Cuvântul își va face lucrarea salvatoare și cei care ne servesc zilnic pot fi aduși la Cristos (vezi 1Petru 1:23; Iacov 1:18).

Adesea un vizitator, luând parte la acest timp de rugăciune, este și el binecuvântat, primind ceva ce poate n-ar fi primit niciodată într-o strângere mai mare. Și poate o astfel de persoană va fi încurajată, prin ce a văzut și a gustat, să introducă această practică fericită în propriul cămin. Și astfel, slavă Domnului, binecuvântarea se răspândește!

Am experimentat de multe ori următorul lucru: o cunoștință neconvertită, care lucrează în comerț sau afaceri, se întâmplă „să treacă” pe la noi exact în momentul respectiv; este invitată „să ocupe un loc”, pentru scurt timp, la strângerea în familie (întotdeauna strângerea e scurtă, cel mult zece minute) și, în mod evident, persoana respectivă este atinsă de Duhul Sfânt prin versetele citite sau, pur și simplu, văzând familia creștină îngenunchind împreună în rugăciune și unită în chip binecuvântat în acest act de închinare. Toate acestea sunt binecuvântări pe care le putem cunoaște prin acest act zilnic: „altarul în familie”.

Înainte de a încheia această parte a mesajului nostru, mai este o chestiune foarte importantă pe care ne simțim obligați să o atingem aici. Din nou are legătură cu relația ce există între căminul individual creștin și biserica locală; se referă, în mod particular, la principiul bătrânilor din biserica locală. Cuvântul lui Dumnezeu spune că un bătrân trebuie „să-și conducă bine casa și să-și țină copiii în supunere, cu toată cuviința”, și apoi este adăugat un lucru semnificativ: „Căci dacă cineva nu știe să-și cârmuiască bine casa lui, cum va îngriji de biserica lui Dumnezeu?” (1Timotei 3:4,5). Un alt traducător redă astfel acest lucru: „El trebuie să aibă autoritatea corespunzătoare în casa lui și să poată controla și comanda respectul copiilor săi” (J.B. Philips).

Aceasta, desigur, este o chestiune extraordinară. Cei care au pe inimă bunăstarea bisericilor locale și bunul nume al mărturiei lui Isus ca tot trebuie să ia bine seama la acest aspect menționat: bătrânii, și să pună la

inimă această insistență a apostolului asupra a ceea ce reprezintă temelia familiei pentru aceia care vor să intre în lucrare. Și bineînțeles, întreaga chestiune este în legătură cu ceea ce noi studiem acum. Putem să spunem că această simplă practică a „rugăciunilor în familie”, cu tot ceea ce, inevitabil, o însoțește, reprezintă o temelie de dorit în dezvoltarea și calificarea aceluia care, mai târziu, este chemat să devină un păstor în Turma lui Dumnezeu! Această responsabilitate a „rugăciunilor în familie” își aduce adesea aportul în stabilirea ordinii în căminele noastre și în a ne face destoinici, în ochii lui Dumnezeu, pentru responsabilitățile care ne vor fi încredințate. Cei care au urechi de auzit vor auzi.

Beneficiile și binecuvântările acestei simple practici sunt într-adevăr nenumărate. Încă nici nu am menționat beneficiile în planul spiritual ale relațiilor dintre soț și soție. Creștini fiind, ei vor tânji să crească împreună în Domnul și să cunoască o adâncire a unității dintre ei în orice domeniu. Așadar, din nou „altarul familiei” va sluji scopului său plin de har. Va oferi zilnic ocazia ca soțul și soția să-și ia locul împreună ca lideri recunoscuți în propriul cămin și ca ajutoare pline de râvnă, unul pentru celălalt, în educarea copiilor.

Între creștini chiar, în zilele acestea de neobișnuită grabă, armonia sfântă dintre soț și soție este constant provocată, pentru că diavolul cu siguranță urăște acest viu simbol al unității dintre Cristos și Biserica Sa (Efeseni 5:31,32). În această privință crește nevoia practicării zilnice a rugăciunilor în familie și a părtășiei. Acele câteva minute petrecute în fiecare dimineață, când părinții se regăsesc împlinindu-și sarcina reciprocă față de familie, îi vor ajuta pe ei, la rândul lor, în propriile relații și în adâncirea vieții lor împreună în Domnul. Mulți pot mărturisi despre veridicitatea acestui lucru.

Capitolul 4

Am vorbit despre autoritatea biblică în ce privește această practică a rugăciunilor în familie și am enumerat câteva din binecuvântările care îi urmează. Mesajul n-ar fi complet dacă n-am adăuga câteva referințe la ceea ce vom numi: ***Lupta pe care o implică, de fapt, aplicarea acestui plan.***

Este ciudat faptul că ori de câte ori este ridicată această chestiune, problemele și întrebările apar! Chiar și cei cu adevărat dornici și probabil cei ce tânjesc adânc după această practică, își vor rosti îndoielile în ce

privește practicabilitatea acesteia ... desigur, în CAZUL LOR! De exemplu, vor aduce ca argumente ritmul sălbatic al vieții moderne și imposibilitatea practică de a include ACELE câteva minute în programul deja încărcat al familiei oboseite. Uneori se acuză faptul că toți trebuie să plece deodată la lucru sau la școală; alteori că trebuie să plece la ore diferite; în ambele cazuri, ciudat, motivul este acceptat ca o respingere convingătoare a „altarului în familie” și a drepturilor lui Dumnezeu!

Acum, vom spune imediat că știm foarte bine că SUNT multe probleme și cu siguranță un caz nu seamănă cu altul, dar dincolo de toate acestea, oare nu este o „inteligentă” sinistră care stârnește o luptă disperată? Nu este acesta „leul care răcnește” de care vorbește Pavel, care „caută pe cine să înghită” (1Petru 5:8)?

Da, SUNT GREUTĂȚI, dar suntem pregătiți pentru a le face față cu curaj și ajutor. Unii știm că au trebuit să facă ajustări și sacrificii considerabile sau poate să se mulțumească cu un aranjament alternativ, spre care Domnul, în mila Lui, i-a condus. Dar când tot ce era de spus e spus și când tot ce era de făcut e făcut, convingerea noastră sinceră este că această totală schimbare, CU TOATĂ PIERDEREA DE NEMĂSURAT REZULTATĂDE AICI, este fără îndoială justificată. Nu punem la îndoială faptul că această practică implică multe sacrificii și că va trebui să-L consultăm pe Domnul privind vreo dificultate majoră care se pare că stă neclintită în calea noastră. Dar a renunța înainte chiar ca lupta să aibă loc este o nespusă tragedie. Dacă câștigurile și pierderile noii alternative vor fi bine înțelese și evaluate corect, credem că lupta VA AVEA loc și, prin harul Său, victoria va fi câștigată, și în acest fel încă o familie va fi adăugată celor care cunosc zilnic bucuriile „altarului în familie”, și care ACUM și în ETERNITATE își vor culege roadele.

Ei vor vedea ce se poate face acolo unde grija părintească este o realitate la lucru și unde domnia lui Cristos în cămin este o alegere interioară, adâncă și veritabilă. Adesea ne dăm seama că trebuie să mai facem un pas în credință, și tocmai acolo Dumnezeu Își arată surprizele Sale! Rugăciunea noastră sinceră este ca aceasta să fie și experiența voastră.

Capitolul 5

Pentru aceia care ar dori să afle mai multe detalii, în continuare vom sugera câteva principii de bază pentru rugăciunile în familie.

1). Să fie înțeles că *nu* ne referim aici la o strângere în familie o dată pe săptămână, de exemplu. E o cu totul altă chestiune, ce *nu* trebuie confundată cu ceea ce dorim să expunem. Noi ne referim DOAR la simpla ocazie de fiecare zi pentru citirea Cuvântului lui Dumnezeu, de exemplu la micul dejun; cealaltă chestiune a strângerii săptămânale în familie este altceva și am putea spune că este însoțită de mai multe probleme. Poate că membrii familiei sunt probabil supraîncărcați cu străngeri, și simplul gând că ar mai putea avea loc o alta dă naștere la reacții de împotrivire, aceasta fiind poate mai mult decât le-ar cere Dumnezeu. Rugăciunile în familie diferă de străngeri, și această cooperare de mare ajutor este mai ușor de asigurat pentru scurta ocazie de la începutul zilei.

2). Dacă se poate, ar fi bine ca acest timp să fie DIMINEAȚA. Nu stabiliți ca alternativă momentul seara, DECÂT DACĂ ESTE ABSOLUT NECESAR. Unul dintre principiile obiective este să ajutați familia să întâmpine împreună ziua CE LE STĂ ÎNAINTE sub domnia lui Cristos și să-i încurajați să întâmpine responsabilitățile ce-i așteaptă „în Duhul” și în părtășie unii cu alții. Și, mai presus de orice, Cristos merită cel mai bun timp al zilei, căci în TOATE lucrurile El trebuie să aibă întâietate (Coloseni 1:8).

3). Folosiți timpul de la micul dejun, dacă e posibil: citirea din Biblie să aibă loc fie înainte, fie după servirea mesei, când toată familia este așezată. Acest plan simplu economisește efort și organizare, iar familia nu este distrasă de la alte activități. La micul dejun toți sunt împreună și este un prilej bun. Desigur, în multe familii, masa de dimineață nu se servește împreună, și sunt deci NECESARE anumite pregătiri. Dar repetăm, luptați pentru această modalitate mai bună și mai ușoară, DACĂ ESTE CU PUTINȚĂ. Multe familii ar PUTEA mânca împreună dacă s-ar face puțin sacrificiu și dacă ar fi o anumită disciplină în familie. Cei care, de obicei, dorm mai mult AR TREBUI să se trezească puțin mai devreme, ca să poată lua parte la masă împreună cu toți ceilalți.

Timpul liber rămas poate fi bine folosit după ce masa e servită și rugăciunea în familie a luat sfârșit. De fapt, în multe cazuri trezirea ceva mai devreme decât de obicei s-a dovedit a fi un avantaj nemaipomenit, și copiii, îndeosebi, vor aprecia curând timpul rămas disponibil, și-l vor folosi

bine. Atenționările din Proverbe 6:9, 10 și Proverbe 24:33, 34 trebuie luate în seamă de familiile creștine a căror inimă este pentru lucrurile Domnului! Începând ziua mai devreme, s-ar putea să trebuiască să renunțăm la o serie de preocupări târzii, și în cazul acesta un factor important îl constituie înțeleaptă autoritate părintească. Trebuie să înțelegem că dacă dorim binecuvântări, trebuie să existe ordine, iar liderii au de plătit un preț în acest sens.

4). Timpul folosit pentru rugăciunea în familie trebuie să fie foarte scurt. De obicei, ajung șapte până la zece minute; un timp scurt este mai bine primit de către familie, și aduce rezultate mai bune decât unul prelungit. Aceasta, mai ales atunci când copiii, și nu numai ei, se grăbesc să-și înceapă programul zilnic. Un părinte creștin va arăta înțelegere și dragoste în aceste lucruri, fiind întotdeauna cât se poate de cooperant, dar în același timp una cu interesele Domnului.

5). Capul familiei trebuie să ceară tăcere completă în timpul citirii a, să zicem, 15-20 de versete din Cuvântul lui Dumnezeu, și apoi să facă, poate, un foarte scurt comentariu asupra celor citite. Astfel, familia va parcurge cărțile Bibliei, începând cu una din evangheliile, de exemplu, sau cu Psalmii, ori cu Proverbele, mai târziu continuând cu alte cărți, după cum îi va călăuzi Domnul. Chiar citirea fără comentarii va aduce binecuvântări, căci Cartea ținută în mână este prin ea însăși Cuvântul dinamic și dătător de credință al lui Dumnezeu (Romani 10:17).

6). După această scurtă citire, ar fi bine ca toți să îngenuncheze, în timp ce capul familiei îi încredințează pe toți în grija Domnului pentru ziua ce le stă în față, și aduce cuvinte de laudă pentru îndurările și binecuvântările primite. Prietenii și rudele pot fi și ei amintiți și, de asemenea, orice altă problemă cu care se confruntă familia la vremea respectivă. Aceasta ar putea include boli sau alte probleme de acest gen; trebuie să menționăm faptul că amintirea scurtă, dar sinceră a testelor de la școală îi încurajează foarte mult pe copii. Totul este împărțit și adus înaintea Domnului într-o credință simplă, încrezătoare. Miezul rugăciunii trebuie să-l reprezinte Cristosul cel viu, pentru ca totul să amintească într-un mod proaspăt de El și de marea Lui dragoste și îndurare. O astfel de familie se ridică de pe genunchi extraordinar de întărită, iar cei care îi vor întâlni în cursul zilei vor vedea acest lucru.

7). Uneori e binevenită o schimbare: duminica dimineața, de exemplu, includerea unei cântări sau citirea unui alt pasaj, ori chiar citirea de către unul dintre copii a porțiunii zilnice în auzul celorlalți. O mică

schimbare de acest fel ajută la prevenirea monotoniei.

8). Rugăciunea în familie nu trebuie privită ca substitut al timpului individual cu Domnul sau al închinării personale. Timpul individual cu Domnul trebuie întotdeauna încurajat; el stă la baza progresului.

9). În tot ce am discutat, capul familiei trebuie să urmărească, pentru el însuși, o tot mai mare sfințire a caracterului. Copiii observă repede calitățile morale și spirituale ale părinților. Dacă această practică în familie este apreciată și eficientă, implicit capul familiei este cinstit și respectat de toți membrii ei. El trebuie să fie cunoscut ca unul care sincer urmărește să dea slavă Domnului, și care, atât în casă cât și în afara ei, face lucrurile plăcute Lui (Ioan 8:29). În cazul acesta, discrepanțele dintre ceea ce este și ceea ce face capul familiei ar putea lăsa ocazia fără roade. Observați că, în acest sens „altarul familiei” devine o constantă provocare pentru capul casei către o sfințire continuă. Acesta este încă unul din rezultatele acestei practici.

Credem că toate sugestiile de mai sus pot fi de folos celor care sunt preocupați de această chestiune, și care doresc să instituie „altarul familiei” în căminele lor. Oricum, cel mai bun sfat este ca începutul să aibă loc într-o **DEPENDENȚĂ REALĂ DE DOMNUL**, fiind întotdeauna într-o stare de prosepțime în El pentru a da sfat și îndrumare. Simplitatea și spontaneitatea sunt cele mai de preț podoabe, prin urmare ne putem însuși această chestiune a rugăciunilor în familie, conștienți fiind de faptul că Domnul o vrea pentru noi o bucurie și nu o povară. Fie ca Duhul Domnului să fie Domn și fie ca să existe libertate (2 Corinteni 3:17).

„Rugăciunile în familie” sunt un mod minunat de a-L cinsti pe Domnul așa cum trebuie, și după cum am mai spus, câștiguri infinite le vor urma. Prin această practică simplă spiritualul devine preponderent și prioritar, așa cum trebuie să fie. O nouă „atmosferă” își face, progresiv, apariția în casă și un real sentiment al „cerului deschis”. Crește „nivelul de trai”, iar caracterul creștin continuă să se dezvolte. Adesea, beneficiile pot fi văzute doar după câțiva ani, dar ele **vor apărea fără-ndoială**. Inima va fi îmbucurată, iar Domnul va fi slăvit, căci El este credincios.

Vă rugăm fierbinte, pe toți cei ce ați citit aceste rânduri, să-L căutați pe Domnul în ce privește această lucrare, îndeosebi cei care dețin responsabilitatea pentru călăuzirea spirituală a unui cămin creștin. Suntem siguri că ceea ce am scris încorporează un secret vital, ce poate fi o binecuvântare nespusă pentru noi și copiii noștri, și după cum am spus, își va lăsa amprenta asupra întâlnirilor din biserica locală. Cel mai minunat

lucru este că va influența și Strângerea Finală a Familiei, sus în cer, a tuturor fraților în credință (Galateni 6:10).

Te rugăm, Domnul nostru, fie ca în jurul Tronului Tău copiii noștri să fie crescuți cu credincioșie, în învățătura și în mustrarea Ta. Toate acestea Îl vor slăvi nespun pe Domnul nostru și acest fapt este singurul scop avut în vedere.

„CÂT DESPRE MINE, EU ȘI CASA MEA VOM SLUJI DOMNULUI”
(Iosua 24:15).